

JAYNE ANN
KRENTZ

River Road

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

– Ki nevezett ki téged az őrangyalommá? – kérdezte Lucy Sheridan.

Dühös volt, nagyon, nagyon dühös. Ugyanakkor rémült is. Egyedül volt Mason Fletcherrel, egy szűk, holdvilágos úton haladtak lefelé. Ez lehetett volna Lucy legromantikussabb éjszakája – olyan, amilyenről egy tinédzser csak álmodozik. De Mason mindent elrontott azzal, hogy úgy kezelte, mint egy gyereket, akinek annyi esze sincs, hogy tető alá húzódjon, amikor esik az eső.

Hátradőlt a kisteher utasülésében, egyik tornacipős lábát a műszerfalnak támasztotta, karját szorosan összefonta a mellén.

– Senkinek az őrangyala nem vagyok – mondta Mason. Szemét le nem vette az útról. – Ma este szívességet teszek neked.

– Akár akarom, akár nem. Most azt várod, hogy hálás legyek?

– Brinker kis bulija nem fog jól végződni. Ital, drog, meg egy rakás kiskorú kölyök. Nem akarsz ott lenni, ugye, amikor a zsaruk véget vetnek a mulatságnak?

Mason nyugodt, jéghideg bizonyossága dühítő volt. Az ember nem is hinné, hogy csak tizenkilenc éves, épp három

évvel idősebb nálam, gondolta Lucy. Persze a tizenéves kor velejárói teremtették ezt az áthidalhatatlan szakadékot. Masonnek a lány, Sara néni szavával élve, csábos kis bige volt, olyasféle, aki börtönbe juttatja az embert.

De ez még annál is rosszabb volt. Mason nem egyszerűen tizenkilenc éves volt, hanem egy tizenkilenc évesbe bújt harmincas. Sara néni azt mondta róla, hogy öreg a tekintete.

Az igaz, hogy Sara gyakran jellemezte fura módon az embereket. Ő és az üzlettársa, Mary nagyon belegabalyodtak ebbe a meditáció, megvilágosodás, meg élj a pillanatnak dologba. De Lucynak azt el kellett ismernie, hogy volt abban valami, amit Sara Masonról mondott. Mason már most olyan férfi volt, amilyen a ma esti bulin részt vevő srácok egyike sem lesz soha, gondolta a lány. Mellette a többiek általános iskolásoknak tűntek.

Az járt a fejében, hogy Mason felnőttébb, mint az általa ismert felnőttek bármelyike, beleértve a saját szüleit is. Amikor a szülei három éve szétmentek, mindenki gratulált nekik, hogy milyen civilizáltan váltak el. De az ismerőseik közül egyik sem tudta, mi zajlott valójában. Egyikük sem volt az a tizenhárom éves gyerek, aki elbújt a szobájában, míg az a két úgynevezett felnőtt vádakkal teli verbális gránátokat hajigált egymásra, s a szarkazmus nyilai csontig hatoltak. Ha az ezt követő válást a civilizált viselkedés példájának tartották, akkor a *civilizált* szót újra kell definiálni.

Mason azonban mindig is igazi felnőttnek tűnt – talán túlságosan is. Ő meg a nagybátyja és az öccse két évvel azelőtt költöztek Folyófalvára. Mason teljes munkaidőben a helyi szerszámüzletben dolgozott, és amellet egy régi házat renovált. Ezen a nyáron egyedül nevelte az öccsét, mert a nagybátyjuk oda volt valahol háborúzni. Egyvalami vi-

lágos volt, mint a nap: Mason Nagyon Komolyan vette az életet. Lucy azon tűnődött, ugyan mit csinálhat, amikor szórakozik – már ha szórakozik egyáltalán –, feltételezve, hogy felmerül benne ilyesmi.

Még úgy is vezet, mint egy felnőtt, gondolta morcosan a lány, vagy legalábbis úgy, ahogy azt egy felnőttől elvárják. Ahogy a nagybátyja öreg pick-upját vezette, az mindent elmondott róla. A sebességváltót finoman, hozzáértően kezelte. Nem taposott bele a gázba az egyenes útszakaszon, a kanyarokat komótosan vette be, és nem lépte túl a megengedett sebességet. Ez idegesítő is lehetett volna. De nem volt az. Ettől Lucy úgy érezte magát, hogy jó és biztos kezekben van.

– Semmi szükség rá, hogy megments – mondta. – Tudok vigyázni magamra.

Remek. Ez aztán tényleg nagyon gyerekesen hangzott.

– Nem a neked való társaságban voltál – mondta Mason.

– Hagyjál már lógva. Rendben voltam. Még ha megjelennek is a zsaruk a régi Harper-ranchon, mindketten tudjuk, hogy senkit sem tartóztatnak le. Hobbs seriff nem vág sittre olyan srácokat, mint Tristan Brinker és Quinn Colfax. Hallottam, amikor Sara néni azt mondta, hogy a seriff nem merne olyasmit tenni, amivel feldühítené az apjukat.

– Aha, a bácsikám is mondja, hogy Brinkernek meg Colfaxnak a zsebében van a seriff meg az egész istenverte városi tanács. De ez nem jelenti azt, hogy Hobbs nem fog elkapni pár másik kölyköt, csak hogy mutassa, rendesen végzi a munkáját.

– És akkor mi van? Kapnak egy figyelmeztetést, és anynyi. A legrosszabb forgatókönyv szerint is max felhívna a nagynéném, hogy menjen értem, és vigyen haza.

– Te tényleg azt hiszed, hogy ez a legrosszabb forgatókönyv?

– Aha. – A legszívesebben a fogát csikorgatta volna.

– Jobb lenne, ha ez ügyben inkább bennem bíznál, Lucy – mondta Mason. – Neked semmi keresnivalód nem volt Brinker buliján ma este.

– Ugye, tudod, hogy holnap reggel mindenki, aki ma este ott van a ranchon, ki fog röhögni a hátam mögött?

Mason nem felelt. A lány rápillantott. A műszerfal gyér fényében úgy tűnt, mintha az állát kőből faragták volna ki. Most először kíváncsiság támadt Lucyban.

– Van valami, amit nem mondasz el nekem, igaz? – kérdezte.

– Hagyjuk – mondta Mason.

– Na, persze, hagyjuk. Honnan tudad, hogy ma este Brinker buliján lesznek?

– Számít ez?

– Igenis számít – vágta rá a lány.

– Hallottam a szóbeszédet, hogy talán ott leszel. Felhívtam a nagynénédet. De nem volt otthon.

– Elment Maryvel San Franciscóba. Bevásárlókörorúton vannak egy régiségvásárban. Hagytam üzenetet a nagynéném rögzítőjén, no, nem mintha közöd lenne hozzá.

Mason ezt elengedte a füle mellett.

– Amikor rájöttem, hogy a nagynénéd elutazott, úgy döntöttem, körülnézek a ranchon, ott vagy-e. Gondoltam, rád kukkantok.

– Mert én nem tartozom a krémhez?

– Túl fiatal vagy ahhoz, hogy Brinkerrel és Colfaxszal lógj.

– Jillian Benson csak egy évvel idősebb nálam. És nagyon kérlek, bármit csinálsz is, ne oktass ki arról, hogy

ne ugorjak le a szikláról, csak mert a barátaim leugranak.

– Jillian nem a barátod.

– Történetesen ő volt az egyik, aki meghívott.

– Tényleg? – Mason elgondolkodónak tűnt. – Mit mondjak, ez érdekes.

– Valamikor kora este hívott, és mondta, hogy Brinker partijára megy, és kérdezte, van-e kedvem elmenni. Ez nem olyan buli, mint amilyenek ebben a városban szoktak lenni.

– Tehát megragadtad az alkalmat.

– Nem egészen. Először nemet mondtam. Én csak a nyárra jöttem ide. Alig pár helyi srácot ismerek csak. Jillian azt mondta, ez jó alkalom lenne, hogy emberekkel ismerkedjem. Mondtam, hogy nincs kocsim. Felajánlotta, hogy felvesz a nagynéném házánál.

– Igazán kedves tőle, nem igaz? – mondta Mason.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Ittál valamit azelőtt, hogy odamentem?

– Csak ásványvizet, amit magammal vittem. Egyébként pedig nem tartozom neked magyarázattal.

– Nem ittál azokból a címkétlen üvegekből, amik a jégágyban voltak?

– Azok valamiféle energiatalok, Jillian azt mondta. Azt is mondta, hogy Brinker minden bulin ilyet ad. Meg valami spéci dolog van benne.

– De nem ittál egyikből se?

– Nem éreztem, hogy berúgtam vagy feldobott lettem volna, oké?

Azt azonban semmi pénzért el nem ismerte volna, hogy a furcsa színű italoknak már a látványa is megrémisztette. A szomorú igazság az volt, hogy ő már jóval Mason

érkezése előtt rájött, hogy az este kudarcba fulladt. Nem egyensúlyozott a szakadék szélén, nem lépte át a határt, nem tévedt át a sötét oldalra. Mindenki azt mondta róla, hogy megfontolt és felelősségteljes, nem az a fajta, aki bajba keveredik. De persze voltak, akik azt mondták rá, hogy unalmas meg túlságosan óvatos. Már épp kezdte azt gondolni, hogy arra van ítélve, hogy örökre kívül maradjon egy láthatatlan üvegházon, és csak nézheti azokat, akik mernek kockáztatni, és valóban élnek az életüket.

– Minek kellett elmenni Brinker bulijába, ha nem akartál berúgni vagy betépni? – kérdezte Mason.

Lucy még mélyebben süppedt az ülésbe.

– Csak táncolni akartam. Jól érezni magam. Hagyj már békén.

– De amikor odaértem, nem táncoltál.

A lány sóhajtott.

– Mert senki sem kért föl. Meghívtak Brinker bulijába, de végül kiderült, hogy senki nem akar foglalkozni velem. Igazad volt, hülye voltam, rossz társasággal lógtam, bla, bla, bla, és tutira szerencse, hogy értem jöttél. Ennyi. Most elégedett vagy?

Mason nem válaszolt, talán azért nem, mert éppen ráfordult a szűk ösvényre, amely, átszelve egy öreg almáskertet, Sara barátságos kis házához vezetett. A házikóban égtek a lámpák. Egy rozzant furgon, oldalán *Folyófalvi Antikvitás* felirattal, a szokott helyén parkolt a felhajtón.

– Úgy látszik, itthon van a nagynénéd – mondta Mason. Leállította a kistehert.

– Korán megjött. – Lucy kikapcsolta a biztonsági övet, és kivágta a kocsiajtót. – Általában éjfél után szoktak hazaérni a bevásárlókörutjukról.

Mason a bejárati ajtót nézte.

– Ez jó.

Lucy már félig kiszállt, de most visszafordult. – Mi a jó?

– Nem leszel egyedül ma este.

– Ne má, Mason! Nincs szükségem bébicsőszre. Ami azt illeti, én szoktam csöszködni mások gyerekei mellett. Nagyon népszerű bébicsősznek tartanak, mert roppant *megfontolt és felelősségteljes* satöbbi ember vagyok.

– Tudom – mondta a fiú. – Ne haragudj.

– Ó, csak ne kérj bocsánatot. Nem illik hozzád.

Lucy kipattant az autóból, és indult volna a ház felé.

– Bocs a mai estéért is – tette hozzá a fiú kemény hangon. – Nem állt szándékomban kellemetlen helyzetbe hozni téged.

– Ühüm. – Lucy visszanézett rá a nyitott ajtóból. – Tudod, mit? Néhány év múlva, amikor már teljes jogú felnőtt leszek, emlékeztess rá, hogy megköszönjem, amiért tők feleslegesen megmentettél ma este. Talán harminc- vagy negyvenéves koromban már képes leszek értékelni nemes szándékaidat. Vagy nem. Ismered a mondást: jótett helyébe jót ne várj.

– Aham. Hallottam már.

A francba. Ekkora erővel elmondhatja neki a többit is.

– Hiszed vagy sem, ma este csak az idődet vesztegetted – mondta. – Amikor értem jöttél, már épp készültem hazamenni.

– Elég béna terv volt. Jó hosszú az út.

– Semmi bajom nem lett volna. Nálam van a mobilom. Ez amúgy is Folyófalva, nem a nagyváros. A nagynéném azt mondja, időtlen idők óta nem történt itt gyilkosság.

– Rossz dolgok itt éppúgy előfordulnak, mint bárhol másutt – mondta Mason.

– Hülyeség. Most következik a leckéztetés, hogy sötétedés után nem lófrálunk egyedül?

Visszatartotta a lélegzetét, mert Mason arckifejezése előre jelezte, mi fog történni. Elmosolyodott.

– Nem bírsz magaddal, ugye? – mondta. – Arra születél, hogy védj és szolgálj. Talán jogi vagy rendőri pályára kellene lépned.

– Úgy hallom, az ingatlanbizniszben több pénz van – mondta Mason, anélkül hogy kiesett volna a ritmusból.

– Komolyan beszélek.

Mason ezt elengedte a füle mellett.

– Miért akartál hazamenni?

– Mert Jillian kezdett berúgni, ha az igazságra vagy kíváncsi. Tudtam, hogy nem akar még hazamenni. Szerinte Brinker jó arc. Minden lány ezt gondolja, sőt néhány srác is. Szóval, félttem volna, ha Jillian visz haza. Hát, tessék, íme, a sztorim az én vad éjszakai kiruccanásomról. Igazad volt. Nem kellett volna elmennem a ranchra, még ha a fél város kölyke ott volt is. Megvolt a napi jó cselekedeted. Tedd már túl magad rajta.

Nyílt a bejárati ajtó. Sara jelent meg a küszöbön. A tornác lámpájának fénye megcsillant őszbe hajló barna haján. A Sheridan család nő tagjaihoz hasonlóan ő sem volt éppen amazon típus, ám százhatvankét centis termete és törékeny alkata megtévesztő volt. A sok évtizedes jógázás meg a méretes kandallóba becipelt számtalan ölnyi tűzifa megtette a magáét: a tartása egyenes volt, a válla erős.

A korláthoz lépett, és integetett.

– Szia, Mason – mondta. – Köszönöm, hogy hazahoztad Lucy-t. Már épp fel akartam hívni, hogy érte menjek-e.

– Semmiség, asszonyom – felelte Mason. – Épp arra jártam.

Lucy felhorkantott.

– Épp arra jártál. Francokat. – Már csukta volna be a kisteher ajtaját, de valami megállásra készítette. – Ami ezt az őrangyal dolgot illeti, megye ez neked.

– Már mondtam, hogy nem vagyok őrangyal.

Most először érződött a hangjában némi kis érzélem. Ingerültnek tűnt.

– Sara néni a karma cuccban menő – jegyezte meg Lucy. – Tudod, örök körforgás meg ilyenek.

– Tudom, mi az a karma – mondta Mason. A hangja kissé túlságosan is tompán csengett.

Lucy rájött, hogy meg akarta sérteni a fiút azzal, hogy talán nem ismeri a szó jelentését. Jóllehet Mason módfelett zavarba ejtő módon cipelte el őt a buliról, Lucy kényelmetlenül érezte magát. Mindenki tudta, hogy Mason a középiskola befejezése óta keményen dolgozik. Nemigen volt lehetősége a továbbtanulásra. Sara néni mesélte, hogy az öccsét, Aaront szánták egyetemre. Azt is mondta, hogy Aaront fel is vették egy nagyon jó hírű és rendkívül drága egyetemre. És hogy Mason és a nagybátyja minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy Aaron ne hatalmas adóssággal végezze el az iskolát.

– Tegyük fel, csak a vita kedvéért, hogy a nagynénémnek igaza van a karmát illetően – mondta a lány. – Ha ez igaz, akkor előbb vagy utóbb eljön az a nap, amikor neked lesz szükséged rá, hogy megmentsenek.

– Igen?

– Felmerül a kérdés, hogy ki menti meg a hivatásos őrangyalt, amikor bajba keveredik?

Mielőtt Mason válaszolhatott volna, a lány becsapta a kisteher ajtaját, és felszaladt a tornácra Sarához. Ennyit élete legromantikusabbnak ígérkező estéjéről.